

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 3255/24
16.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Иде Никитовић и Јелене Стевановић, чланова већа, у парници тужиле АА, из ..., чији је пуномоћник Миленко Малешевић, адвокат из Рушња, ул. Ослобођења бр. 77, против туженог Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво, ул. Тиршова бр. 3, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 10112/20 од 23.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе парничних странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 10112/20 од 23.03.2021. године, у ставу првом, другом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртном изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 10112/20 од 23.03.2021. године, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Града Београда да тужиљи АА накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10112/20 од 23.03.2021. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбеног захтева као у поднеску тужиоца од 04.12.2020. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени

захтев тужиље, те је обавезан тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 180.000,00 динара, и то: на име претрпљених физичких болова износ од 80.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 60.000,00 динара, и на име душевних болова због наружености износ од 40.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 23.03.2021. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати на име накнаде нематеријалне штете преко досуђеног износа од 180.000,00 динара, а до траженог износа од 281.000,00 динара, односно разлику од 60.000,00 динара на име физичких болова, 70.000,00 динара на име претрпљеног страха и од 71.000,00 динара на име тежег степена наружености, са законском затезном каматом. Ставом четвртном изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 98.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде странке су благовремено изјавиле жалбу и то тужиља због погрешне примене материјалог права побијајући је у ставу трећем изреке, како то произилази из навода жалбе, а тужени из свих законом прописаних жалбених разлога побијајући је у ставу првом, другом и четвртном изреке. Трошкове другостепеног поступка су тражиле и определиле.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужиље неоснована, а жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе туженог ни она из тачке 12 истога става јер пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 13.06.2017. године, у јутарњим часовима тужиља је кренула из куће у којој живи у ..., којом приликом је излетео испод аутомобила велики пас, луталица – вучјак и угризао ју је обема вилицама, тачније одгризао јој је парче меса. Екипа ветерине Београд је изашла на дату локацију, али пас није ухваћен. Медицинским вештачењем је утврђено да је тужиља критичном приликом задобила лаку телесну повреду, због које је у тренутку задобијања повреде трпела болове јаког интензитета у трајању од 2 сата, наредних 10 сати болове средњег интензитета, а наредних 40-ак дана, односно све до зарастања ране болове малог до слабог интензитета. У тренутку повређивања тужиља је доживела и примарни страх јаког интензитета који је трајао око 1-3 минута, секундарни страх јаког интензитета који је трајао 3 сата, док је секундарни страх средњег интензитета трпела 12 дана, а страх слабог интензитета око 15 дана. Код тужиље након предметног догађаја остао је ожиљак дуж спољашње ивице леве потколенице, који представља наруженост малог степена.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чланова 155 и 156 Закона о облигационим односима, члана 46 Закона о ветеринарству, члана 2 став и 8 Закона о комуналним делатностима, те применом

Одлуке о одређивању комуналних делатности (“Службени лист Града Београда” бр.14/98”), а након што је неоснованим оценио приговор недостатка пасивне легитимације туженог, закључио да је тужени одговоран за штету коју је тужила претрпела у штетном догађају од 13.06.2017. године. Одлучујући о висини правичне новчане накнаде за тражене видове нематеријалне штете првостепени суд је примењујући мерила из члана 200 Закона о облигационим односима као правичну новчану накнаду за претрпљене физичке болове одмерио и ставом другим изреке досудио износ од 80.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 60.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 40.000,00 динара, а преко тог износа ставом трећим одбио тужбени захтев као превисоко опредељен. На досуђене износе накнаде је применом члана 277 Закона о облигационим односима обавезао туженог на исплату законске затезне камате, почев од дана пресуђења до исплате.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима странака.

Супротно наводима жалбе туженог првостепени суд је правилном оценом изведених доказа, сходно члану 8 ЗПП, утврдио битне чињенице, односно околности под којима се штетни догађај одиграо и да је штета која је у конкретном случају настала последица напада пса луталица. Током поступка, а и сада у жалби, тужени оспорава чињеницу да је штета чију накнаду тужила тражи последица уједа пса луталице. Код чињенице да таква околност произлази из исказа тужиле, те да је њен исказ поткрепљен и писаним доказима – извештајем лекара специјалисте, као и налазом и мишљењем вештака струке, дакле, када се има у виду садржина изведених доказа, може се закључити да су чињенице на којима је побијана пресуда заснована, утврђене до разумно прихватљиве вероватноће, односно до степена вероватноће који отклања сваку разумну сумњу. У складу са тако датом оценом свих изведених доказа правилан је и чињенично - правни закључак првостепеног суда да је тужени одговоран тужили за причињену штету.

Наиме, тужени је одговоран за штету коју причине пси луталице на његовој територији, јер је пропустио да са подручја града Београда уклони псе луталице, а што је његова законска обавеза у смислу члана 46 став 1 Закона о ветеринарству која прописује да је тужени дужан да на својој територији организује ЗОО хигијенску службу која између осталог подразумева и послове хватања и збрињавања напуштених животиња у прихватилишта за животиње. Околност да тужени вршење послова ЗОО хигијене не обавља непосредно, већ за то оснива јавна комунална предузећа или њихово обављање поверава другом предузећу односно предузетнику, не ослобађа га одговорности за штету насталу услед неизвршавања уговорних обавеза од стране трећег лица, ово имајући у виду да је обавеза туженог у смислу законских одредби да уреди и обезбеди обављање комуналних делатности, односно вршење послова од јавног значаја и вршење надзора над законитошћу рада јавних комуналних предузећа чији је оснивач.

Првостепени суд је, супротно наводима жалби а с обзиром на интензитет и дужину трајања физичких болова и страха, као и на све околности конкретног случаја, правилно одредио висину адекватне накнаде на коју тужила има право. Накнада нематеријалне штете се у случају лаке телесне повреде по правилу досуђује за

претрпљене физичке болове јаког интензитета без обзира на дужину трајања или, у њиховом одсуству, за претрпљене болове средњег интензитета дужег трајања, а за страх који је био интензиван и дужег трајања или у случају да је интензиван страх кратко трајао, ако је у дужем временском периоду нарушена психичка равнотежа. Тужила је у конкретном случају трпела физички бол јаког интензитета у трајању од два сата, болове средњег интензитета десет дана и слабог интензитета четрдесет дана, те интензитет тих болова и њихово трајање, у складу са одредбом члана 200 Закона о облигационим односима, и по оцени другостепеног суда, оправдавају износ од 80.000,00 динара као износ правичне новчане накнаде за овај вид нематеријалне штете на дан исплате, без обзира на чињеницу да тужила није задобила тешку већ лаку телесну повреду. И претрпљени страх који је као примаран, био јак и трајао 1-3 минута, а потом и секундарни страх јачег интензитета који је трајао три сата и средњег интензитета у трајању од дванаест дана, на који се потом надовезао страх слабог интензитета који је трајао наредних петнаест дана, такође имајући у виду критеријуме прописане одредбом члана 200 Закона о облигационим односима, оправдава износ од 60.000,00 динара као износ правичне новчане накнаде за овај вид нематеријалне штете на дан исплате, а посебно код чињенице да је претрпљени страх оставио и последице у смислу нарушене психичке равнотеже тужиле. Такође, код правилно утврђене чињенице да је приликом штетног догађаја код тужиле заостала наруженост у виду јасно видљивог ожилка на месту повреде и према ставу другостепеног суда у конкретном случају оправдано је досуђивање овог вида накнаде нематеријалне штете у складу са одредбом члана 200 Закона о облигационим односима, у износу од 40.000,00 динара. Из тих разлога, супротно жалбеним наводима, овај суд налази да је првостепени суд правилно применио одредбу члана 200 Законом о облигационим односима и да досуђени износи за наведене видове нематеријалне штете представљају адекватну сатисфакцију тужили, а не и еквивалент претрпљеном болу, односно страху.

Из списка произилази да је поднеском од 04.12.2020. године тужила преиначила тужбу тако што је, заснивајући је на истим чињеницама, тужбени захтев повећала усаглашавајући га са прибављеним налазом и мишљењем судских вештака. Таквом преиначењу се тужени није противио нити конкретним жалбеним наводима оспорио правилност одлуке о томе, из ког разлога је, као правилно, потврђено решење садржано у ставу првом изреке побијане пресуде.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе парничних странака које није посебно образлагао на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП донета је одлука као у ставу првом изреке пресуде.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду да је услед очигледне омашке приликом израде пресуде, у ставу другом изреке пресуде, као укупан износ за који се тужбени захтев одбија као неоснован наведен износ од 281.000,00 динара, уместо износа од 381.000,00 динара, али налази да је то без утицаја, с обзиром да се наведена омашка може исправити у свако доба, на основу одредбе 362 ЗПП.

Међутим, основано се жалбом туженог оспорава правилност одлуке о

трошковима садржане у ставу четвртом изреке. Наиме, правилна примена одредбе члана 153 став 2 ЗПП подразумева да тужиљи која је делимично успела у спору, припада право на накнаду трошкова сразмерно постигнутом успеху, а тај успех се мери досуђеним износом. Према том износу одређује се висина накнаде која јој припада како на име трошкова ангажовања адвоката за предузете парничне радње, тако и висина судских такси, а које за тужбу и пресуду износе по 13.400,00 динара, па трошкови првостепеног поступка укупно износе 97.300,00 динара, због чега је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке морало бити преиначено.

На основу изнетог, применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Како тужиља својом жалбом није успела, док је тужени успео у незнатном делу, то им трошкови другостепеног поступка не припадају, због чега је на основу одредбе члана 165 ЗПП и одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа-судија
Јасна Беловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић